

πλοῦν κόπον διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακῶς γενομένου. Συνών. παροιμ. ἄβουλος - ἄσκεφτος - ἄστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος) Σάμ. Ἀντίθ. στοχαστικός. β) Μωρός, ἀνόητος Ζάκ. Θράκ. (Μάδυτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Βυζ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαλος 4, ἄμυαλος 1 καὶ ἀνάποδος Α 55. γ) Ἀδιάκριτος Λέσβ. Πόντ. (Οἶν.) δ) Ἀδιάντροπος, ὁ μὴ σεβόμενος τοὺς μεγαλυτέρους αὐτοῦ Λέσβ. Συνών. ἀδιάντροπος 1, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ἰδ. ξεσκίζω), ξετσιπώτος, ἀντίθ. ντροπαλός. ε) Ἀμέριμνος, ξένοιαστος Λεξ. Δημητρ.: Ζῆ ἀστοχαστος. 2) Ὁ ἐκτελῶν τι ἄνευ προσοχῆς, ἀπρόσεκτος Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστοχάστε, ξάνοιγε ὁρὸς σου νὰ μὴν πέσης! Κρήτ. Ἀστοχάστη εἶσαι καὶ γιὰ ῥκεινὰ δὲ δαίρνεις τὴ δουλειὰ εὐκολὰ αὐτόθι. Πολλὰ ἀστοχάστον παιδὶν εἶς! (ἔχεις) Χαλδ. Βαρέα ἀστοχάστο γαρδέλλ' εἶσαι! (γαρδέλλ' = παιδί) Ὁφ. Ἀστοχάστον ὁ μαθητὴς δὶλὰ χρόνῳ κ'ι μαθάν' Τραπ. Συνών. ἀπρόσεχτος, ἀστοχέυτος.

ἀστοχέυτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀστοδέυτος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπίθ. *στοχευτός <στοχεύω.

Ἀστοχαστος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ ἀστοδέυτος ἐν Πόντ.

ἀστοχεύω (I) ἀμάρτ. ἀστοδεύω Πόντ. (Τραπ.) ἀστοδέυω Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄστοχος.

1) Φέρομαι ὡς πρωτόπειρος εἰς τι Πόντ. (Τραπ.): Σὺ σὴν δουλειάν ἀτ' ἀστοδεύ'. 2) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγῳ ἀφορίας Κύπρ. (Γερμασ.): Φέτι ἀστοδέψαμεν τὸ ἐν ἐγρωρκήσαμεν καθόλου.

ἀστοχεύω (II) ἀμάρτ. ἀστοδεύω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστόχι, δι' ὃ ἰδ. ἄστοχος.

1) Καταρῶμαι πρᾶγμά τι νὰ καταντήσῃ ἀστόχι, ἤτοι ρημάδι, νὰ ἐρημωθῇ, νὰ μείνῃ ἄκληρον Πόντ. (Χαλδ.): Μ' ἀστοδεύ'ς ἀτο. 2) Καταρῶμαί τινα νὰ μείνῃ ἄκληρονόμητος Πόντ. (Τραπ.)

ἀστοχημα τό, Ἡπ. (Κεστρίν. κ.ά.) ἀστοχισμα Κρήτ. (Σητ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀστόχημα.

Ἀποτυχία ἐνθ' ἄν.: Ἀστοχισμα νὰ χῆς! (ἀρά) Σητ.

ἀστοχησιὰ ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστοχῶ.

Λημοσύνη: Ἀστοχησιὰ ποῦ τὴν ἔχει! Συνών. ἀστοχασιὰ 3.

ἀστοχιὰ ἡ, ἀστοχία Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. ἀστοχία σύνθηθ. ἀστοχία πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοχία Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) ἀστόχια Ἡπ. Θήρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ. ὀστοχία Μέγαρ. ὀστοχία Ἡπ. Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.) ἀναστοχία Θράκ. ἀναστοχία Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀστοχέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀστοχία.

1) Ἀποτυχία σύνθηθ.: Παναγία μου, ἀστοχία! (εὐχή κατὰ τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, νὰ ἀποτύχη τοῦ στόχου ὁ ἀντίπαλος) Σκῦρ. Ἀστοχία 'ς τὸ λόγο σου, δάκω τὴ γλῶσσα σου! ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 95 || Ἄσμ.

Ἄστοχια 'ς τὸ λόγο, μπράτιμε, ὀστοχία 'ς τὸ λόγο ποῦ πες Ἡπ.

Ἰὰ μένα βρέθην ἀστοχία | νὰ 'μαι τόσο πολὺ φτωχεῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ἀφορία καρπῶν, σιτοδεία, ἔλλειψις εἰσοδημάτων Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Θεσσ. Θήρ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.) Κύθν. Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) Μέγαρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ.: Ἐφέτος ἦταν ἀστοχία 'ς τὰ σιτάρια - 'ς τ' ἀμπέλια - 'ς τοὺς ἐλαίους πολλαχ. Φέτος ἔχουνε ἀστοχία τὰ δαδρά (αἱ ἐλαίαι) Μέγαρ. Στὰ σπαρτὰ ἦταν ἀστόχια Μάν. Μεγάλη ἀστοχία ἦμιασε τὰ σπαρμένα ὀφέτος Κατσιδ. Ἐφείτι εἶχανε ἀστοχία οἱ μέλισσες Νάξ. (Φιλότ.) Μεγάλην ἀστοχία ἦτον ἔφείτι 'ς τὴ θάλασσα, μήτε ψάρ' ἐφάνηκε μήτ' ἀχταπόδι μήτε διάολος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὅπου δὴς πολλὰ ἀμπέλια εἶναι ἀστόχια Σάμ. || Παροιμ. Κοντὰ 'ς τὴ φτώχεια ἦρθε κ' ἡ ἀστόχια (ἐπὶ ἁλλεπαλλήλων δεινῶν) Λακων. Στὴν ἀστοχίαν φελᾷ τῶαί τὸ χαλάζιν (συνών. παροιμ. 'ς τὴν ἀναβροχίαν καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάζι) Κύπρ. Γνωμ. Ἡ πολλὴ σπορὰ νικᾷ τὴν ἀστοχίαν (ὁ πολλὰ σπείρων καὶ ἐν περιπτώσει ἀφορίας καὶ θά συγκομίσῃ) πολλαχ. Ἡ ἀροσπορέα νικᾷ τὴν ἀστοχίαν (τὰ ἀραιῶς σπειρόμενα εὐδοκιμοῦν καὶ εἰς ἐποχὴν ἀφορίας) Κάρπ. Συνών. ἀστοχίλα. 3) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀεργία, ἀπραξία Θήρ. Πάρ. Σάμ.: Τώρα 'χουμε ἀστοχία Σάμ. Ἀστοχία 'ς τὴν τέχνη σου! (εἶθε νὰ μὴ εὐρίσκῃς ἐργασίαν! Ἀρά) Θήρ. Ποῦ νὰ 'χῃ ἀστοχία ἡ τέχνη του! (ἀρά κατὰ ἱατρῶν, φαρμακοποιῶν, νεκροθαπτῶν, φερετροποιῶν κττ.) Πάρ. 4) Δυστυχία Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Μέγαρ. Πελοπ. (Λακων. Σουδεν. Τρίκκ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀμφ.) — ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 7 — Λεξ. Βυζ. Περίδ.: Ἀστόχια νὰ τοῦ ῥθῇ! (ἀρά) Λακων. Ἀστοχία νὰ χῆς! Λεξ. Αἰν. Ἀστοχία σου! Λακων. Ἀχ, ἀναστοχία σ'! Ἀδριανούπ. Ἀστοχία σου ποῦ θὰ κάνῃς ἐσὺ προκοπή! (ἀλοίμονόν σου, δὲν θὰ κάμῃς ποτὲ προκοπήν) Κύμ. Τί τοῦ ῥθῃ, ὀστοχία του! Σουδεν. Λοιπὸν εἶσαι εἰσιμος γιὰ τὸ κλαρὶ κ' ἐσὺ; τρομάρα μου, ἀστοχία μου! ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ἀς βάλουμε κι τ'ν ἀστοχία μοῖρα (ὡς σκεφθῶμεν ὅτι ὡς ἄνθρωποι δυνάμεθα νὰ περιπέσωμεν εἰς συμφορὰν) Μακεδ. Καύγω τὴν ἀστοχία νὰ ῥθ' ἡ πιτυχία (λέγεται καθ' ἣν στιγμὴν ρίπτουν εἰς τὴν πυρὰν τὸν Μάην κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου παραμονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου) Ἀνδρ.

5) Ἀπερισκεψία, ἀνοησία Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μέγαρ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σάμ. — Λεξ. Βυζ.: Ἀπὸ τὴν ἀστόχια του τό παθε Θήρ. Δά ἀστοχίες μᾶς λέεις! (δά=τί) Μέγαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνογιά.

6) Πλάνη, σφάλμα Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πολύβ. 7, 5, 6, «εἰς τηλικαύτην ἀστοχίαν ἐνέπεσε».

7) Ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδειότης ἰδίως ἐξ ἀπροσεξίας Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀστοχία σου! (φρ. ἐπιπληκτικὴ πρὸς τὸν ἀδεξιῶς εἰπόντα ἢ ἐκτελέσαντά τι) Ἀρκαδ. Μὲ τὴν ἀστοχία της δὲ μᾶς ἄφησε γυαλικὸ γερὸ Λεξ. Δημητρ. 8) Λόγος ἀδέξιος, ἀσυνάρτητος Σίφν.: Μ' αὐτὴ τὴν ἀστοχία σου τὰ χάλασες. IX) Πληθ. ἀστοχίες οἱ, εἶδος παιδιᾶς μὲ σφαῖραν παιζομένην μεταξὺ δύο ἀντιπάλων ομάδων ἢ ἀτόμων Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

ἀστοχιάζω ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 159.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχιά.

Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, περιφρονῶ τι: Ποίημα.

Ἀστόχιασε τὸ θάνατο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης

κ' ἔσκυψε μόνῃ 'ς τοῦ θεοῦ τὸ πεινασμένο στόμα.

ἀστοχιάρις ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμνήμων) Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστοχιάρις Θράκ. Μακεδ.

